

PERSONALNY (4) ai

Teksty nie oznaczają é oraz ó; e prawdopodobnie jasne (tak w persona); a jasne.

sg m L personalnym (3). ◇ pl I m personalnymi (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „persona” ‘jedna z osób Trójcy Sw.’; w polemikach innowierczych [personalis Łac śr] (4) : co iedney naturze [Chrystusa] w tym perfonálnym złączeniu zołobná flůży/ od tego drugá [...] odłtrychniona być nie może. CzechEp 147; Abo wyznác to łtatecznie mułzą/ iż to inłzy Bog który fię z Máryey vrodził/ łtawłzy fię człowiekiem: á inłzy który fię nie wćielił/ áni człowiekiem łtał á trudno tego máią zbyć/ rozdźiałami perfonálnymi NiemObr 138.

a. *Występujący w postaci osoby (2) :*

Szereg: »Bog istotny (a. istotność) i personalny« (2): Inłze rzeczy opułzczam/ o Bogu pod troiákiem obrázem/ o Bogu indefinito/ o Bogu łftotnym/ y perfonálnym GrzegRóżn H4v, Iv.

Cf [PERSONALSKI], [PERSONNY]